

Sygn. akt II K 54/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Adamski (spr.)

Protokolant: staż. Monika Szukalska

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi Krzysztofa Zapałowskiego

po rozpoznaniu w dniach: 14 października 2013 r., 17 lutego 2014 r., 24 marca 2014 r., 24 kwietnia 2014 r., 26 maja 2014 r. oraz 04 lipca 2014 r.

sprawy **A. S.**, urodzonego (...) w Ł.,

syna S. i B. z domu K.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od października 2008 roku do grudnia 2009 roku w Z. oraz innych miejscach na terenie Polski, w różnym składzie osobowym m.in. wspólnie i w porozumieniu z Ł. C. (1), S. K. oraz innymi ustalonymi i dotychczas nieustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzenie do obrotu znacznych ilości narkotyków w tym głównie tabletek tzw. ekstazy, marihuany i amfetaminy

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

2. w okresie od października 2008 roku do grudnia 2009 roku w Z. oraz innych miejscach na terenie Polski działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. 1 wspólnie i w porozumieniu z Ł. C. (1), S. K. a ponadto innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci tabletek z zawartością (...) tzw. ekstazy w ilości łącznej nie mniejszej niż 320 szt., amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1700 g. oraz środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany w ilości nie mniejszej niż 800 g. o łącznej wartości szacunkowej nie mniejszej niż 33.540 zł. czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

orzeka:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. postępowanie karne wobec A. S. umarza w całości;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. B. (1) kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych zawierając podatek VAT z tytułu zwrotu poniesionych kosztów udzielonej z urzędu a nieopłaconej oskarżonemu pomocy prawnej;

3. zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W miejscowości B. niedaleko W. funkcjonuje dyskoteka o nazwie C. (...). Odwiedzał ją w latach 2006 – 2007 S. K. i w czasie któregoś pobytu w rozmowie z jednym z ochraniających dyskotekę dowiedział się, że nie są dostępne środki odurzające, głównie ekstazy, a byłby może na nie duży zbyt. Uznał więc, że byłaby to dobra okazja na „dobry biznes” i zarobienie dużych pieniędzy. S. K. spotkał na dyskotece M. M., którego poznał wcześniej na innej dyskotece w B.. Zaproponował mu współpracę w zakresie obrotu narkotykami, na co ten przystał oferując możliwość zdobycia tabletek ekstazy. W niedługim czasie do współpracy dokooptowani zostali ochroniarze zatrudnieni w dyskotece w B., których zadaniem było zagwarantowanie bezpieczeństwa osobom rozprowadzającym narkotyki, zapewnienie im „nietykalności”. Do grupy tej dołączyły inne osoby, które podobnym procederem zajmowały się na dyskotekach P. w W. i B.. Jednym z dostawców tabletek ekstazy był A. S. nazywany (...).

(dowód – zeznania świadka S. K. k. 77-79)

Powstała w ten sposób grupa, która nosił cechy zorganizowanej grupy przestępczej, z racji tożsamości osób w jej działalność zaangażowanej, podziału ról i zadań oraz ukierunkowanego celu działania – rozprowadzania narkotyków i osiągania korzyści majątkowej z tej sprzecznej z prawem działalności. Członkowie tej grupy spotykali się każdorazowo w miejscowości Z., która z czasem stała się głównym ośrodkiem działalności organizacyjnej grupy. Przestępczą działalność członkowi grupy rozwijali zwiększając „asortyment” rozprowadzanych narkotyków i oprócz ekstazy rozprowadzali także amfetaminę i marihuanę, które pozyskiwali od dostawców z terenu województwa (...). Dostawcami narkotyków byli przede wszystkim: S. K., Ł. C. (1), M. M. oraz R. K. (1). Oskarżony A. S. marihuanę, ekstazy i amfetaminę kupował głównie od S. K., a od Ł. C. (1) głównie amfetaminę, marihuanę i tabletki. Nabywane w ten sposób narkotyki odsprzedawał innym odbiorcom. Jednym z nich był P. U., któremu oskarżony sprzedawał wyłącznie amfetaminę. Zainteresowanych kupnem narkotyków często wskazywali zatrudnieni w dyskotece ochroniarze a ponieważ popyt na te środki był znaczny, grupa „obracała” coraz większymi ilościami narkotyków. W ciągu miesiąca udawało się sprzedać około 300 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 10 złotych za sztukę. Tabletki nabywane przez M. M. były w cenie po 3 złote za sztukę. Działalność przestępcza A. S. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej miała miejsce od 2008 roku do lipca 2009 roku.

(dowód – zeznania świadka S. K. k. 47 – 48, k. 248; wyjaśnienia oskarżonego A. S. k. 38 akt osobowych II/2, k. 143, k. 233; zeznania świadka Ł. C. (2) k. 248 – 249, k. 244)

Oskarżony A. S. jest młodym człowiekiem, w chwili orzekania ma 30 lat, a w czasie objętym zarzutami 25. Ma polskie obywatelstwo i polską narodowość, ma niepełne podstawowe wykształcenie i żadnego wyuczonego zawodu. Utrzymywał się z prac dorywczych, z których według deklaracji osiągał dochód rzędu 2.500 złotych miesięcznie. Od 2011 roku pozostawał w izolacji więziennej z racji tymczasowego aresztowania i pozbawienia wolności w innych sprawach. W przeszłości karany w sprawach:

1. VI K 415/06 Sądu Rejonowego w Bełchatowie za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności;
2. II K 1018/09 Sądu Rejonowego w Bełchatowie za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny;
3. II K 15/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2012 roku, którym skazany został za czyny z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączą 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Tymczasowe aresztowanie uchylono wobec oskarżonego w dniu 18 kwietnia 2014 roku w sprawie II K 58/12.

(dowód - dane osobo poznawcze oskarżonego A. S. k. 232; dane o karalności – akta osobowe II/2; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie II K 15/12)

Oskarżony A. S. w postępowaniu przygotowawczym po przedstawieniu mu zarzutów w dniu 22 marca 2011 roku nie przyznał się do ich popełnienia i odmówił złożenia wyjaśnień.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 5 akt osobowych II/2)

Przesłuchany ponownie w dniu 17 listopada 2011 roku przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z tym, że wyjaśnił, iż transakcji z Ł. C. (1) dokonywał w okresie od lata 2008 roku do lata 2009 roku. Przeprowadzili około 10 transakcji a odbywały się one w Ł.przy C.. Jednorazowo kupował od (...) od 50 do 100 gram amfetaminy. Łącznie kupił około kilograma płacąc za gram 11 – 12 złotych. Tabletki ekstazy kupował dwukrotnie po 150 sztuk. Nie pamięta ile za to płacił.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 38 akt osobowych II/2)

Przesłuchany w dniu 20 lipca 2012 roku przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 45 akt osobowych II/2)

Składając wyjaśnienia na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z tego powodu, że został już za nie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Po ujawnieniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego stwierdził, iż przyznał się wówczas, bo myślał, że to będzie jedna sprawa, a okazało się, że z tego zrobiły się dwie sprawy. Według jego przekonania, to do czego się przyznał, zostało osądzone przez Sąd w Piotrkowie. Zgodził się na dobrowolne poddanie karze i dopiero będąc w areszcie w P. zdradził nazwiska C., K. i inni. Później dowiedział się, że ci inni to są chłopcy od niego z miasta. Zna ich ale nie miał z nimi nic wspólnego. Dalej wyjaśnił, iż przyznał się do kupienia pół kilograma amfetaminy i nie wie dlaczego przesłuchujący napisał kilogram. Wyrokiem Sądu w Piotrkowie skazany został za kupienie pół kilograma amfetaminy. Wyrok „ (...)” nie obejmował ekstazy. Do marihuany się nie przyznał, bo jej nie kupował, a amfetaminę zbywał jedynie U.. Od K. żadnych narkotyków nie kupował. Potwierdził, że z C. „handlował” w okresie takim jak w zarzucie „ (...)” tj. od lata 2008 r. do lata 2009 r.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 233 - 234)

Ustalając stan faktyczny w sprawie niniejszej Sąd miał bardzo skromny materiał dowodowy sprowadzający się do lapidarnych i szczątkowych wyjaśnień oskarżonego A. S. oraz zeznań S. K., Ł. C. (1) i P. U.. Istotne przy tym jest, iż wszyscy świadkowie mający taki status w niniejszej sprawie występowali w innej roli procesowej w sprawie rozpatrywanej przez Sąd Okręgowy w Sieradzu, z której wyłączono sprawę A. S., gdy złożył on deklarację poddania się karze orzeczonej w trybie instytucji przewidzianej w art. 335 k.p.k. Analizując wyjaśnienia oskarżonego A. S. zważyć należy, że przyznał się on w śledztwie do zarzucanych mu czynów dopiero w drugim przesłuchaniu ale wyjaśnił, iż transakcji dokonywał jedynie z Ł. C. (1) w okresie od lata 2008 roku do lata 2009 roku. Przedmiotem transakcji była jedynie amfetamina w ilości kilograma i dwukrotnie tabletki ekstazy. Innych narkotyków nie kupował. Nie wyjaśniał na temat transakcji narkotykowych z S. K., który przesłuchany w charakterze podejrzanego pomawiał go stwierdzając, iż A. S. dostarczał mu tabletki ekstazy oraz amfetaminę. Świadek S. K. nie określa jednak ani czasu tej działalności ani ilości poszczególnych narkotyków (k. 47). Później podczas tych samych wyjaśnień podaje, iż A. S. tabletek i marihuany nie odbierał (k. 50). W dalszej części wyjaśnień podaje, że A. S. wziął dwa razy po 100 gram marihuany (k. 52). W kolejnym przesłuchaniu ponownie pomówił oskarżonego o nabycie amfetaminy dwukrotnie (k. 70). Przesłuchany kolejny raz w dniu 16 listopada 2011 roku S. K. wyjaśnił, iż A. S. transakcji dokonywał od końca 2006 roku do lutego 2011 roku (k. 88). Istotne przy tym jest, iż S. K. daty te podaje opisując nielegalne transakcje z kilkudziesięcioma innymi osobami (k. 90). Zeznając na rozprawie określa okres „współpracy jeśli chodzi o handel narkotykami” w latach 2006 – 2010 przy czym mówi to w przybliżeniu. Zeznana te składa w dniu 24 kwietnia 2014 roku (k. 246 - 247). Według

świadka A. S. kupował od niego amfetaminę, marihuanę i tabletki ekstazy, dokładnych ilości nie pamięta. Na pytanie obrońcy oskarżonego zeznaje, iż nie może wykluczyć, że ta „współpraca” z A. S. skończyła się w połowie 2009 roku.

Jak z powyższego wynika nie sposób uznać, iż pomawianie to jest konsekwentne i w pełni wiarygodne. S. K., co wynika z analizy jego zeznań, podaje cały szereg osób, z którymi prowadził „narkotykowe transakcje”. Z natury rzeczy więc z dużą ostrożnością należy ocenić to, co podaje choćby z tego powodu, że bazuje jedynie na własnej pamięci, a ta jak życie wskazuje, bardzo często może być zawodna.

Inaczej nieco ocenić należy zeznania Ł. C. (1), który obciąża A. S. podając okres „przestępczej działalności” z oskarżonym jako październik 2008 roku do grudnia 2009 roku. Według niego A. S. kupił w tym czasie nie więcej niż 500 gram amfetaminy płacąc po 10 – 12 złotych za gram, nie mniej niż 600 gram marihuany płacąc po 20 złotych i nie mniej niż 300 tabletek ekstazy płacąc po 5 złotych za sztukę. Podczas jednej transakcji kupował po 100 lub 200 gram amfetaminy, około 100 gram marihuany i 50 sztuk tabletek ekstazy (k. 244).

Na rozprawie zeznając co do zasady potwierdził to, co powiedział wcześniej. Potwierdził, że oskarżony narkotyki kupował od niego w latach 2008 – 2009. Ilości narkotyków nie pamięta, bo trochę czasu minęło ale była to głównie amfetamina. Ł. C. (1) sam skazany za kierowanie grupą przestępczą i handel narkotykami potwierdził, iż oskarżony do grupy przestępczej należał, bo brał od niego narkotyki a tym grupa się zajmowała.

Świadek Ł. C. (1) nie potrafił na rozprawie podać końcowej daty przynależności A. S. w 2009 roku do grupy przestępczej. Odpowiadając na pytanie obrońcy oskarżonego nie potrafił odnieść się do przedstawionej wcześniej daty określonej jako grudzień 2009 roku kończącej działalność przestępczą A. S.. (k. 248 – 249).

Wyjaśnienia oskarżonego A. S. potwierdza P. U., który określa okres „współpracy” w handlu narkotykami z oskarżonym jako rok 2008 do połowy 2009 roku. Po zastanowieniu zeznał, iż handel narkotykami z A. S. ustał w połowie 2009 roku (k. 255 – 256).

Jak wynika z zestawienia powyższych dowodów osobowych nie sposób ustalić jednolitego stanu faktycznego opierając się na zeznaniach świadków w szczególności okresów przestępczej działalności oskarżonego A. S.. Dokonując oceny zeznań świadków przez pryzmat wyjaśnień oskarżonego bezspornym jest, iż:

a. Oskarżony A. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu oraz sprzedaży znacznej ilości substancji psychotropowych oraz środków odurzających w postaci marihuany tj. dopuścił się czynu z art. 258 § 1 k.k.

b. Oskarżony A. S. w Z. i innych miejscach na terenie Polski działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w warunkach grupy przestępczej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych, amfetaminy oraz środków odurzających czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr. 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Jako końcową datę przestępczej działalności A. S. co do obu czynów przyjęto lipiec 2009 roku, bowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jest to data bezsporna potwierdzona zeznaniami świadków jak i wyjaśnieniami oskarżonego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym dokonać należy jego konfrontacji z ustaleniami faktycznymi odzwierciedlonymi w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie III K 15/12 z dnia 23 kwietnia 2012 roku. Wyrokiem tym A. S. skazany został między innymi za to, że:

- w okresie od 2007 roku do lipca 2009 roku w B., T., Ł., P., K., Z. woj. (...) oraz W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (2), Ł. Ł., R. K. (3), P. U., J. Ż., M. Ł. oraz R. B. (2), co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu oraz sprzedaży znacznej ilości substancji psychotropowych oraz środków

odurzających w postaci marihuany, w wyniku czego wprowadzili do obrotu przez zakup i sprzedaż co najmniej 5830 grama amfetaminy i 100 gram marihuany o wartości łącznej wszystko nie mniejszej niż 174.900 złotych tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

- w okresie od czerwca 2008 roku do lipca 2009 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami odpowiadającymi w tym postępowaniu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 330 gram w ten sposób, że sprzedał w/w narkotyki w kilku transakcjach celem dalszej dystrybucji P. U. czyniąc z tego stałe źródło dochodu, z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 3.300 złotych, tj. czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr. 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

(dowód – odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie II K 15/12 k. 158 – 208)

Konfrontacja zarzutów postawionych oskarżonemu A. S. w sprawie II K 54/12 Sądu Okręgowego w Sieradzu i ustalony stan faktyczny o czym wyżej mowa była w uzasadnieniu a i czynami za które prawomocnym wyrokiem w sprawie III K 15/12 skazany został A. S., wykazuje całkowitą zbieżność co do kwalifikacji prawnej czynów i daty końcowej przestępczej działalności oskarżonego. Istotnym jest, iż czasookres tej działalności przestępczej przyjęty w wyroku w sprawie III K 15/12 jest dłuższy, gdy weźmie się pod uwagę datę początkową. Nie ma żadnych podstaw, by przyjmować, iż oskarżony A. S. brał udział w dwóch różnych zorganizowanych grupach przestępczych. Przeczy temu sam oskarżony a struktura i zasięg osobowy grupy był tak rozległy, że oskarżony nie mógł znać wszystkich członków grupy. Wynika to ze specyfiki grupy przestępczej trudniącej się obrotem środkami psychotropowymi. Nadto zarzut postawiony A. S. w sprawie II K 54/12 brzmi „...wspólnie i w porozumieniu z... oraz innymi ustalonymi i dotychczas nieustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu...” (k. 27). Drugi z zarzutów zrehabilitowany został w podobny sposób – „... a ponadto z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył...” (k. 27v). Bez znaczenia jest ustalenie, iż w sprawie III K 15/12 przypisano oskarżonemu wprowadzenie do obrotu jedynie znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy a w zarzucie w sprawie II K 54/12 nadto substancje psychotropowe w postaci tabletek (...) tzw. extazy oraz środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany.

Dla bytu przestępstwa opisanego w art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii niezbędnym jest wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej lub uczestniczenie w takim obrocie. Nie ma zatem znaczenia rodzaj środków o których mowa.

Analizę prawną zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia rozpocząć należy od szczegółowego wyjaśnienia treści art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k., na mocy którego nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Zakaz służy wyeliminowaniu tego rodzaju nieprawidłowych sytuacji, gdy równoległe i niezależnie od siebie toczą się dwa postępowania o ten sam przedmiot – tzw. zawisłość sprawy (lis pendens) oraz takiego stanu, kiedy merytorycznym orzeczeniem rozstrzygnięta została kwestia odpowiedzialności karnej danej osoby (res iudicata). Zachodzić musi zatem tożsamość przedmiotowo – podmiotowa, zaś celem cytowanego przepisu jest zapewnienie stabilności prawa, co z kolei stanowi konsekwencję gwarancji procesowej ne bis in idem – nikt bowiem nie może być pociągnięty więcej niż jeden raz do odpowiedzialności za ten sam czyn.

W postępowaniu przygotowawczym przeszkoda procesowa, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7, aktualizuje się co do zasady w razie prawomocnego zakończenia postępowania, w którym doszło do przedstawienia zarzutów, a więc postępowania toczącego się w fazie in personam. Polskie prawo procesowe nie zna także konstrukcji procesu dodatkowego. W orzecznictwie wyrażono trafny pogląd, że jeżeli sąd ograniczył wyrok jedynie do fragmentu czynu, to niedopuszczalne jest ponowne postępowanie o ten sam czyn (w odniesieniu do pozostałych fragmentów) z uwagi na przesłankę powagi rzeczy osądzonej (SN I KR 226/74, LEX nr 21663). Ten kierunek wykładni podtrzymuje Sąd Najwyższy również w uchwale I KZP 29/01 stwierdzając, że prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi

na przeszkodzie - ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 - ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, który był przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych (podobnie SN IV KK 153/07, OSNKW-R 2007, poz. 1735). Dalsze rozwinięcie tej linii orzecznictwa stanowi wyrażony w uchwale I KZP 15/07 pogląd, że prawomocne skazanie rodzi powagę rzeczy osądzonej tylko w takim zakresie, w jakim sąd orzekł o odpowiedzialności karnej za zachowania będące przedmiotem zarzutu. Jedynie wówczas, gdy sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k., zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia. Zakaz sformułowany w art. 17 § 1 pkt 7, mający postać rei iudicatae, zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, zaś nowe postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej, a także gdy jego przedmiot jest częścią przedmiotu osądzonego w sprawie już zakończonej (SN II KKN 221/01, OSN Prok. i Pr. 2002, nr 10, poz. 5).

Przenosząc niniejsze rozważania oraz zacytowane komentarze i orzeczenia na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż jedyną słuszną reakcją prawną będzie umorzenie postępowania karnego w całości wobec oskarżonego A. S. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości fakt, że zarówno czas popełnienia przestępstw, rodzaj narkotyków jakimi handlował oskarżony oraz miejsce popełnienia czynów przestępczych w ramach grupy przestępczej pokrywają się z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2013 roku w sprawie III K 15/12. Zarzut sformułowany w akcie oskarżenia skierowanym do tut. Sądu obejmuje czasookres od października 2008 roku do grudnia 2009 roku, przy czym data początkowa pokrywa się z działalnością przestępczą A. S. za którą został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, zaś data końcowa różni się od tego zawartego w powyższym orzeczeniu i jest dłuższa – dotyczy bowiem miesiąca grudnia 2009 roku (Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim przyjął, że czas popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw zakończył się w lipcu 2009 roku). Po pierwsze jednak wyjaśnienia oskarżonego A. S. oraz zeznania S. K. i P. U. potwierdzają fakt, iż współpraca pomiędzy nimi mogła ustać w połowie 2009 roku. Po drugie istota czynu ciągłego i powaga rzeczy osądzonej powodują, że niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania wówczas, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego efektem składowym i mieszającego się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który sprawca został już prawomocnie skazany. Nie można zatem wykluczyć, że zarówno działalność przestępcza A. S. w niniejszej sprawie jest kontynuacją tej, za jaką został już skazany ewentualnie tego, że w rzeczywistości działalność ta trwała krócej. Nadto analiza akt sprawy uprawnia do stwierdzenia, że skład osobowy grupy przestępczej w przedmiotowej sprawie pokrywa się lub może się pokrywać z tym, który występuje w sprawie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Sformułowanie zawarte w akcie oskarżenia „z innymi ustalonymi i dotychczas nieustalonymi osobami” nie wyklucza, że może chodzić o sprawców skazanych już przez Sąd w Piotrkowie Trybunalskim, a będących członkami tej samej grupy przestępczej. Poza tym, za taką właśnie konstatacją przemawia treść wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie podtrzymuje wersję, iż działał w ramach jednej i tej samej zorganizowanej grupy na terenie województwa (...), a nie kilku grup zajmujących się dystrybucją środków odurzających. Chodzi zatem o tę samą, objętym jednym zamiarem, działalność przestępczą w ramach jednej struktury organizacyjnej. W końcu należy stwierdzić, że substancje psychotropowe i oraz środki odurzające jakie rozprawdzał oskarżony pokrywają się z tymi za jakie został już prawomocnie skazany.

Reasumując – analiza akt przedmiotowej sprawy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony A. S. został prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a zatem niewątpliwie istnieje negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. uniemożliwiająca ponowne rozstrzygnięcie o winie oskarżonego oraz orzekanie o karze wobec A. S.. Niezasadnym było zatem dokonywanie wyłączenia materiałów wobec oskarżonego i kierowanie kolejnego aktu oskarżenia do sądu w sytuacji, gdy występuje tożsamość podmiotowo – przedmiotowa pomiędzy sprawą jaka została już zakończona przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim i uzyskała walor prawomocności, a sprawą niniejszą. Stan rzeczy przedstawiony powyżej w konsekwencji uprawniał do podjęcia decyzji procesowej w przedmiocie umorzenia postępowania.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia musi być obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa.